

Intérieur.

van tafel op. Nog kleurde een blos van verlegenheid haar wangen.

— Je moet niet boos zijn op Letty, zei Mr. Copper zoetsappig. Zij meent het zoo kwaad niet.

* * *

Mrs. Dickson poeierde zich zorgvuldig, legde toen een weinig rouge op haar wangen en verfde de wenkbrauwen donkerder.

Zij had slecht geslapen. Het deed haar oogen branden, en er was een koortsige warmte in haar hoofd, dat klopte in de slapen, door een opkomende migraine.

Het heldere morgenlicht viel op een gelaat, dat zij een kunstmatige frischheid trachtte te geven, door het bleeke der wangen zorgvuldig te verbergen. Nadat zij haar lippen wat meer rood had gegeven, bekeek zij het spiegelbeeld voor zich,

Het morgenlicht toonde scherp en onmeedogend de rimpeltjes, die zij niet geheel had kunnen wegwerken. Het toonde haar, dat zij oud begon te worden. Met alle kunstmiddeltjes was het onmogelijk daaraan te ontkomen. Zij klemde de lippen oopen. Zij wilde niet oud zijn, nu ten minste nog niet.

Oud worden was afstand doen van het leven. Het spiegelbeeld zag er overigens niet kwaad uit voor een bijna veertigjarige vrouw.

Zij gaf zich een pose en keek toen met meer welgevallen naar het beeld voor zich. Het blanketsel gaf haar wangen een donzig matte tint. Heur haar iets lossere trekkend, schikte zij den neervallenden lok op haar voorhoofd. De forsche gebouwde armen waren goed gevormd en sneeuwblank. Het laag uitgesneden, met kanten versierde ondergoed liet een weelderige buste doorschemeren. Zij behoefde niet bang te zijn om zelfs met een jong meisje te wedijveren.

Een smadelijk lachje kneep haar lippen samen en bracht een staalglans in haar oogen. Zij wierp het hoofd in den nek. — Bah! zij was nog in 't geheel niet oud!

Zich van den spiegel afkeerend, kleepte zij zich verder. 't Was niet vroeg meer en zij moest zich haasten, wilde zij den trein van elf uur naar Londen halen. Een lateren kon zij trouwens even goed nemen, James

wachtte haar toch niet. Zij wilde hem onverwacht opzoeken in zijn kantoor. Het was op zichzelf een waagstuk; zij wist dat hij op onverwachte bezoeken niet gesteld was. Mrs. Copper was vroeg met Ellen en de kinderen naar de Kew gardens vertrokken en zij had een geheelen middag voor zich. Zij schoof de plooiën van haar roodzijden overhemdblouse gelijk om de taile. De vuurroode zijde wierp een matten weerschijn op haar gelaat. Zij drukte de briljante knoopjes in de knoopsgaatjes en gespte voor den spiegel haar ceintuur dicht.

't Viel haar opnieuw op, dat zij er slecht uitzag.

— Die ellendige hoofdpijn ook, dacht zij wrevelig. Buiten zou zij misschien wel wat wat oprisschen. Zij besproeide een kanten zakdoekje met violette de Parme en stak dit tusschen haar ceintuur. Toen had zij nog juist den tijd naar het station te wandelen.

Een telegram, dien morgen ontvangen, las ze vluchtig opnieuw door, stak het daarna in haar zak. Met een spottend onverschillig lachje bedacht zij, zich aan dien afspraak waarschijnlijk niet te kunnen houden. Het zou er veel van afhangen, of zij James trof. Een minachtend lachje krulde haar lippen. Zijn schijnbare tegenstand den laatsten tijd, prikkelde haar bovenmate. Zou hij inderdaad vergeten, dat hij zwak en willoos was tegenover haar?

Bah! — voor vrouwen als zij, waren de mannen week als was.

Haar migraine verergerde in een benaauwd warme coupee, waar een mufte stoflucht hing, vermengd met rookwalm, die de locomotief uitstootte en die door de open raampjes naar binnen wolften.

Een idioot kind zat haar voortdurend aan te staren, aangetrokken door de juweelschittering van haar rijkberingde vingers, terwijl zij haar kaartje wegborg en langzaam begon haar handschoenen aan te trekken.

Een mager jongmensch zat tegenover haar, zijn fletse oogen beschut door in zwart montuur gevatte brilleglazen. Eénmaal keek hij verschrikt op, toen een onverwachte treinschok hem tegen haar parasol deed stooten. die reeds, half uitgegleden, daardoor op den